
BÆVEREN I NORDSJÆLLAND

ET BÆVEREVENTYR

Børnehaver og indskoling

Rigtigt god læsning!

Bæverlige hilsner fra Nationalpark Kongernes Nordsjælland, Naturstyrelsen og Halsnæs kommune

Hvordan Mona fik et ar på sin hale

”Orrrr”, Mona strækker sig i det lune sengehalm. Det er græs, som hendes mor har anrettet til hende inde i det lune bæverbo.

Det har været en dejlig nat, hvor bæverfar ikke har snorket alt for meget. Mona hader, når far snorker, for så vågner hun. Det gør hendes lillebror Benny ikke, han sover bare videre.

Mona og Benny er født næsten samtidig, Mona kom dog først og er derfor storesøster, og det er altså vigtigt. Benny er lille og irriterende, og så piller han hele tiden bussemænd og spiser dem. Bævermor siger, han ikke må, men Benny gør det alligevel.

Mona har også en storebror, der hedder Herman, som er vildt stor – næsten som far. Herman er et år ældre end Mona og Benny, bæverunger bor nemlig længe hjemme ved deres forældre. Herman er ikke hjemme, det er han næsten aldrig. Mon ikke han er ude og finde sig en kæreste, så de kan bygge et bo et sted? Bare det bliver tæt på, så kan Mona komme på besøg.

Det har været en lang og kold vinter, men inden den startede, har familien samlet forråd.

Det er grene, som de har stukket ned i bunden af søen og i jorden inde i boet. Så er der frisk mad til hele vinteren, og man behøver ikke ud og svømme så meget. Nu er der næsten ikke mere mad tilbage inde i boet, så mon ikke Mona får lov at svømme ud og spise lidt morgenmad?

Mor og far sover stadig tungt, så Mona tager chancen og svømmer en lille tur ud for at se, om der ikke skulle være kommet nogen af de lækre urter, som smager så skønt. De plejer at vokse lige henne på den anden side af den lille badebro.

Mona lister ned i vandet. Når man skal ud af bæverboet, skal man nemlig dykke ud.

Indgangshullet ligger under vandet, så Mona tager en dyyyybbb indånding og så dykker hun. Orrr, hvor er det skønt at dykke! Mona elsker vand!

Vandet er vildt koldt, ligesom hvis det havde stået i køleskabet, men det gør ikke Mona noget, for hun har et dejligt spæklag og en lun og vandtæt pels.

Da Mona dukker op uden for boet, bades hendes ansigt i det dejligste sollys. Rundt om hende er der 100 gæs som gækker, ellers er der stille. Ej, hvor er det dog dejligt at svømme. Mona er ikke en fisk, så hun kan ikke trække vejret under vandet. Hun er et pattedyr, så hun har lunger ligesom kaniner, katte og dig og mig. Men Mona kan holde vejret ret længe, faktisk hele 10 minutter. Mona er ung, så hun svømmer ikke helt ligesom mor og far gør. De har kun hovedet oppe over vandet, mens Mona og andre unge bævere har mere af overkroppen oppe, når de skal trække vejret.

Mona svømmer afsted mod badebroen, hun kan faktisk svømme 10 km/t, og hun elsker at svømme hurtigt. Men hvad er nu det? Der står et menneske henne på broen. Mor og far har fortalt, at for mange år siden udryddede menneskene bæveren, og derhenne står der sådan et menneske! Mona svømmer helt stille og er klar til at dykke. Mennesket ser den anden vej, han står og fisker med en fiskestang, måske har han bid. Mona dykker ned for at se, men der er ikke en fisk på krogen. Fiskerens krog sidder fast i en stor gren nede på bunden, Mona tænker ved sig selv: ”Så står han der, mens jeg spiser”.

Hun svømmer under vandet hen til urte-stedet, og hendes hoved kommer til syne over vandet. Ah, de lækre urter er der! Hun skal lige lidt op på land, men det er ok, når bare hun er tæt på vandet, så hun kan hoppe i, hvis der kommer fare. Nøj, de smager godt, vildt godt! Det er ligesom at spise fredagsslik til morgenmad. Mona spiser og spiser, men hun bevæger sig også længere og længere væk fra vandet, de urter smager så godt, at hun glemmer, hvor langt væk hun er kommet.

Pludselig hører hun en pind knække. Hun kigger op med munden fuld af urter, og der ser hun lige ind i et stort hundegab, og den ligner en, der vil smage på hende. Hun vender sig og springer mod vandet. Pokkers, at hun kom så langt væk fra kanten! Hunden kommer nærmere og nærmere, og Mona løber alt, hvad hun kan. Lige i det hun kommer til vandkanten, kan hun mærke noget i sin hale.... Aaaaaaav, det er hunden, der bider i hendes flotte store hale. Mona springer ud i vandet, og i det samme slipper hunden. Mona dykker og tænker: ”Pyyyyh, det var tæt på!”

Hun svømmer lidt væk og kigger så ind mod urte-stedet. Der står hunden og den kigger i en anden retning end mod hende. ”Så slap jeg altså væk fra den dumme hund! Men hvad er det, den kigger efter?” Mona ser ud over søen.

NEJ! Der kommer jo Benny, hendes lillebror. Han svømmer lige hen mod hunden. Manden på broen har set Benny, men nu står han med sin mobiltelefon og filmer Benny. Og er der noget Benny elsker, så er det at vise sig for mennesker. Imens han ligger der og spiller smart, kommer han nærmere hunden.

Mona kan ikke kalde på Benny så langt væk, så hun kan kun gøre en ting – hun klasker sin ømme hale ned i vandoverfladen og laver et mægtigt plask. Det hører Benny, og han dykker straks under vandet og svømmer væk.

Fiskeren bliver så forskrækket, at han taber sin telefon ned i vandet. Mona griner lidt af ham og svømmer hjem. Foran bæverboet møder hun Benny. ”Ikke et ord til mor og far, vel?”, siger han. ”Aftale!”, siger Mona.

Da de dykker ind i boet, sidder mor og far og gnasker morgenmad. Herman er ude ved kæresten. ”Nåååh,” siger far, ”hvor har I to bøller været?” ”Ja... jo..., altså, vi skulle bare...” og VUPTI, så trækker Benny en lille dusk friske urter frem, ”vi ville plukke lidt urter til jeres morgenmad”. Mor smiler og siger: ”Min lille søn! Men hvad er der dog sket med din hale Mona?” Mona smiler.... ”Det er en lang historie”, siger hun med et skævt smil.

